

ทำนาย

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺสโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองกก อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “จิตเห็นจิต”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะเอยที่เคารพยิ่ง เรียนถามดังนี้ เวลาภาวนาเคยอยู่ไม่กี่ครั้งที่ผู้รู้เห็นคิดว่าเป็นจิต มันอยู่ตรงนั้น มันมีที่อยู่ ถ้าจะทำลายอวิชชา ทำลายที่ภพของจิต หรือที่ตัวจิต หรือตัวรู้ กราบน้อมนมัสการหลวงพ่อ

ตอบ : ไปหาหมอจิตแพทย์ถามเขาว่า ที่ภาวนาจิตเห็นจิตมันถูกต้องหรือไม่ ไปหาจิตแพทย์นะ จิตแพทย์เขาจะพูดเขาจะตรวจสอบว่ามันเป็นหูแว่วหรือมันเป็นความวิตกกังวล หรือมันมีอะไรผิดปกติ

เพราะการภาวนาๆ เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา เวลาภาวนาๆ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน

มันอยู่ที่จริตนิสัยของคน ถ้าอยู่ที่จริตนิสัยของคนนะ ทีนี้จะบอกว่า จิตเห็นจิตมันเป็นเอกลักษณ์ของหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่ดูลย์ท่านเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านยกย่องเชิดชูหลวงปู่ดูลย์ด้วยว่าหลวงปู่ดูลย์เป็นพระที่ดั่งาม

แต่ความเป็นพระที่ดั่งามของท่าน ท่านก็ได้สร้างอำนาจวาสนาของท่านมา เวลาท่านบอกว่า การดูจิต การพิจารณาจิต

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกว่า การใช้ปัญญาอบรมสมาธิมันก็ต้องใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิมีสติปัญญาเท่าทันความรู้สึกนึกคิด เวลาทันความรู้สึกนึกคิดมันก็หยุดคิด

หลวงปู่ดูลย์บอกคุณจิตๆ คุณจิตจนมันหยุดคิด ถ้ามันหยุดคิด ถ้ามันหยุดแล้วมีสติปัญญาเท่าทันมัน นั่นตัวจิต ถ้าตัวจิตๆ ถ้าจิตเห็นจิตเป็นมรรค

เวลาหลวงปู่ดูลย์ท่านพิจารณาของท่านนะ จิตนอก จิตนอกคืออารมณ์ความรู้สึกขั้นพื้นฐานนอกนี้จิตนอก ท่านพิจารณาของท่านเวลามันชำระล้าง เวลามันขาด นี่จิตนอกบุคคลคู่ที่ ๑

เวลาพิจารณาต่อเนื่องไป คุณจิตจนจิตมันเห็นจิตใน จิตใน เห็นไหม ท่านพิจารณาของท่านจนถึงที่สุดแล้วท่านเป็นบุคคลคู่ที่ ๒

ท่านพิจารณาจิตของท่าน ปัญญาอบรมสมาธิ คุณจิต คุณจิตจนจิตมันสงบเข้าไปนะ เวลามันจิตถอด จิตถอด นั่นคู่ที่ ๓

เห็นปฏิบัติสมบูรณ์บาทคือจิตเห็นตัวจิตนั้นนะ นั่นนะคู่ที่ ๔ นี่ความเป็นจริงของท่าน ความเป็นจริงของท่าน หลวงปู่มันท่านยังชื่นชมว่าเป็นลูกศิษย์ของท่าน นี่มันเป็นเอกลักษณ์ของหลวงปู่ดูลย์ท่าน แล้วท่านทำของท่านในการประพฤติปฏิบัติของท่าน ลูกศิษย์ลูกหาเยอะแยะไปหมดนะ

ที่นี้หลวงปู่ดูลย์ มันเป็นอำนาจวาสนาใจ ท่านไม่ดู ท่านมีแต่หนึ่งยิ้มๆ ใครจะพูดอย่างไรก็เรื่องของคนนั้น แต่จริงเท็จบุคคลคนนั้นจะรู้ บุคคลคนนั้นเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา จิตมันสงบระงับนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี พอจิตสงบนั้นนะ จิตนอก จิตนอก

แต่ของเรานั้นไม่ใช่ มันนอกจิต มันไม่มีจิต มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกทั้งสิ้น สามัญสำนึกของมนุษย์ สามัญสำนึกของมนุษย์นี่ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ความรู้สึก

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการนั้นก็เป็นเรื่องหนึ่ง หลวงปู่ดูลย์เวลาท่านสอนก็เรื่องหนึ่ง เพราะบุคคลที่ประพฤติปฏิบัติได้ตามความเป็นจริงท่านมีเนื้อหาสาระ ท่านมีจิต ท่านมีขั้นนอกจิต ขั้นที่มันครอบงำ นี่ท่านพิจารณาของท่าน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ “เราเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา”

แล้วฟองอวิชชา ก็เลสมันอยู่ที่ไหนล่ะ เรารู้อะไรล่ะ มันไม่มีเนื้อหาสาระ ฉะนั้นบอก
ว่า เคยปฏิบัติอยู่ จิตเป็นผู้รู้ จิตที่มันอยู่ตรงนั้นมันอยู่ตรงนี้

ไปหาหมอหนะ หมอจิตแพทย์หนะ แล้วเล่าอาการให้เขาฟัง มันเป็นวิทยาศาสตร์นะ
อารมณ์ความรู้สึกมันจับต้องได้ทั้งนั้นนะ จิตแพทย์เขาพูดได้ เขาฟังนี้เขารู้

มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกของคนที่มีมันส่งออก อารมณ์ความรู้สึกส่งออกมันเป็น
สัญชาตญาณของมนุษย์ มนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ เวลาเกิดเป็นเทวดามีขันธ์ ๔ เวลาเกิด
เป็นพรหมเป็นขันธ์ ๑ ตกนรกอเวจีมันก็มีเวรมีกรรมของมัน ถ้ามีเวรมีกรรมของมัน ชาติใน
ปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ แล้วจิต
อยู่ไหน

ดูจิต ดูจิตจนจิตมันสงบ จิตเห็นจิต จิตนอก จิตนอกคือจิตมันเป็นหลักเป็น
เกณฑ์ นอก นอกคือตัวจิต จิตที่มันตั้งมั่นคือจิตเป็นสัมมาสมาธิแล้วจิตมันจะศึกษา
ค้นคว้าของมัน เราศึกษาค้นคว้าด้วยสติด้วยปัญญาหนะ จิตมันเห็น จิตนอก จิตใน จิต
ถอด จิตในจิต นี้ของหลวงปู่ดูลย์ ชัดเจน แล้วไม่มีใครคัดค้าน

เพียงแต่หลวงปู่ดูลย์ท่านเป็นคนแบบว่านุ่มนวลอ่อนหวานยิ้มอย่างเดียว ใครจะมา
แอบอ้างถากถาง แอบอ้างเอาไปเป็นสินค้า ท่านก็ยิ้มอย่างเดียว แต่ท่านรู้ ไม่รู้เป็นอริยบุคคล
ขึ้นมาไม่ได้

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา สิ่งที่ว่าคำถามไ้ จิตมันอยู่ตรงนั้น จิตมันอยู่ตรงนี้
ถ้าจะทำลายอวิชชา จะทำลายที่ภพของจิต หรือที่ตัวจิต หรือที่ตัวผู้รู้

ไปหาหมอจิตแพทย์ แล้วถ้าจิตแพทย์นั้นเขาเป็นทางวิชาการ แล้วเขามีองค์ความรู้
แล้วเขาพูดนะ เขาแก้ไข

แต่ถ้ามันเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไป ผู้ที่ไม่มีอำนาจวาสนาไป มันเป็นการทำนายทาย
ทัก ไ้มันเป็นการคาดหมายทั้งนั้นนะ มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกทั้งนั้นนะ มันไม่จริงหรอก

จิตเห็นจิต เราฟังมาเยอะ แล้วเราฟังมานาน มันเป็นอุปาทานหมู่ณะ ครูบาอาจารย์พูดอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น แล้วเวลาเป็นที่ว่าเป็นที่กิเลสของตัวเองนะ พอมีความรู้สึกนึกคิดอะไรขึ้นมา “นี่อาจารย์ทักมาแล้วแหละ หลวงปู่ดูลย์ท่านแก้อจิต” ...ใกล้บ้าเต็มทีแล้ว

เวลาเป็นจริงเป็นจังนี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า **ทำความเข้าใจของใจเข้ามามาก่อน ให้หัดพุทโธ ๆ ๆ ของตน**

ถ้าพุทโธแล้ว ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ เวลาเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา จิตสงบหรือไม่สงบ จิตเป็นอย่างไรๆ แล้วถ้าจิตมันเห็น เห็นไหม มันก็เหมือนหลวงปู่ดูลย์นี่ะ จิตเห็นจิตเป็นมรรค

จิตเห็นอาการของจิต นี่จิตนอก จิตนอกเพราะจิตมันมันคง จิตมันมีสติสัมปชัญญะ แล้วสิ่งที่ว่าจิตนอกที่มันนอกจากจิตไปนั่นนะคืออาการทั้งสิ้น

จิตในก็เหมือนกัน จิตในถ้ามันมันคงแล้วมันเห็นของมัน เห็นไหม จิตใน

สิ่งที่ว่าถ้าพิจารณาไปแล้วด้วยวิปัสสนาญาณ นี่จิตนอก จิตใน จิตถอด แล้วจิตเห็นจิต นั่นแหละเป็นตัวจริง ความเป็นจริงของท่าน

แต่พวกเราไอ้พวกทำนายทายทัก ได้ยินได้ฟังแล้วมันสะเทือนใจ แล้วมันเป็นการทำนายที่ใครจะนึกใครจะคิดอย่างไรก็ได้ ใครจะคาดใครจะหมายอย่างไรก็ได้ มันเลยกลายเป็นการทำนายทายทักไป

ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไปหาหมอจิตแพทย์ ถ้าภาวนาเราก็เป็นหมอดูใจ เป็นการทำนายทายทัก แล้วทำนายทายทักจะผิดหรือถูกก็ยังไม่รู้ แล้วตัวเองก็ทำนายทายทักตัวเองก็ไม่ได้ การประพุดปฏิบัติไม่มี

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านบอกให้ทำความเข้าใจของใจเข้ามามาก่อน ขั้ววัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของจิต จิตมันต้องมีเครื่องอยู่ของมัน มันต้องยึดมันของมัน เวลาปริกรรมพุทโธๆ ตัวมันต้องปริกรรม ถ้าปริกรรมพุทโธๆ จนพุทโธกับจิตเป็นอันเดียวกันแล้วมันราบรื่นไป พุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้เลย

ถ้าพุทโธๆ จิตกับพุทโธเป็นอันเดียวกันมันราบรื่น ขณิกสมาธิมันมีความสุขความสงบของมัน ถ้าเป็นอุปจาระขึ้นมามันวางของมันนะ พุทโธๆ แล้วมันวางพุทโธ ถ้ามันไปเห็นสติปัญญา ๔ นั้นนะอุปจารสมาธิเวลามันออกใช้สติใช้ปัญญา เวลาใช้สติใช้ปัญญา นี้มาตรฐานของจิต

จิตมีกำลังมากน้อยขนาดไหน

ถ้าปุถุชนคนหนามันหนาไปด้วยกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก มันตรึกในธรรมๆ ถ้ามีสติปัญญามันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ถ้ามันไม่มีสติไม่มีปัญญามันก็เป็นการทำนายทายทัก มันก็เป็นหมอดู มันเป็นหมอดู หมอเดา หมอดั้นเดา เดาจิตของตัวเอง มันเดาจิตของตัวเองแล้ว แล้วมันก็ล้มลุกคลุกคลานไป ไร้สาระ จิตเห็นจิตนี้

แล้วถ้าไปที่อื่นมันก็จบไป ถ้าตอบแล้วอย่าเขียนมาอีกนะ เขียนมาจึกทิ้งลงตะกร้าหมด พอทันที จับปลานอกสู่มันนะ แล้วก็ตะเกียกตะกาย จิตเห็นจิตเขียว

“พอจิตเห็นจิต แล้วจะทำลายที่ไหน ภาพของจิต หรือตัวจิต หรือผู้รู้”

เอ็งรู้จักมันจริงๆ หรือ เอ็งรู้จักจิตด้วยหรือ มันจะเป็นไปได้อย่างไร จะทำลายอย่างไร เอาอะไรไปทำลายมัน

เวลาเขาสอนไป เอาปืนยิงมันเลย ปาระเบิดใส่มัน ฟังแล้วขำนะ สิ่งที่เป็นนามธรรมระเบิด จะไประเบิดอะไรมัน จะเอาปืนไปยิงที่ไหน เห็นผี เอาระเบิดปรมาณูระเบิดใส่ผี ผียังไม่กลัวเลย จะเอาอะไรไปทำลายมัน

แหม! จะทำลายที่ภาพ จะทำลายที่จิต หรือจะทำลายที่ผู้รู้ ...เอาอะไรไปทำลาย

มันเป็นการทำนายทายทัก มันเป็นเรื่องเหลวไหลมากๆ พอเป็นเรื่องเหลวไหลแล้ว เวลาการประพฤติปฏิบัติ เวลาฝึกหัดศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องมีศีลของมันก่อน ถ้ามีศีลแล้วศีลมันเป็นความปกติ ถ้าทำความสงบได้มันก็เป็นสัมมาสมาธิ

ถ้ามันทุศีล ถ้ามันกะล่อนปลิ้นปล้อน มันก็ทำความสงบของใจบ้าง แต่มันเป็นมิจฉา ใจ มิจฉาพอมันเป็นสมาธิขึ้นมา มันก็จะออก รู้ ส่งออก ออก รู้ ร้อยแปดพันเก้า แล้วก็เอาสิ่งที่ รู้ ที่เห็นมาอบรมบ่มเพาะจะมาสอนกัน

แล้วเวลาไอ้คนที่ประพฤติปฏิบัติมันก็ทำสมาธิแล้วมันจะออกไปรู้ไปเห็นเหมือนกัน มันก็เป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้เพราะกำลังของจิตมันแตกต่างกัน เวกกรรมของสัตว์มันก็แตกต่างกัน สิ่งที่ทำทั้งหมด จิตมันส่งออกทั้งสิ้น

แต่ถ้ามันทำความสงบของใจได้มันสงบระงับเข้ามา มันไม่ส่งออกไป ตัวจิตนี้เป็น สัมมาสมาธิ ถ้าตัวจิตเป็นสัมมาสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี พอจิตสงบแล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้มันจะเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง เวลามันเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริงนี่ไง นี่จิตนอก จิตที่มันเข้มแข็ง จิตที่มันมีกำลังของมันนะ จิตนอก

จิตนอกเพราะกิเลสมันตัวเล็กๆ ใจ มันเป็นหล่นเป็นหล่นของอวิชาใจ นี่มันจิต นอกๆ มันอยู่ภายนอก มันอยู่วงนอก ถ้าอยู่วงนอก ถ้ามันจับต้องได้ มันพิจารณาได้ มัน พิจารณาของมัน ถ้าเป็นปัญญาขึ้นมา ไอ้คำถามนี้จะฆ่าตัวเองหมดละถ้ามันเป็นจริง ถ้ามันเป็น ข้อเท็จจริง มันเป็นจริงของมัน

ฉะนั้น กรณีหลวงปู่ดุลย์ เราไม่ปฏิเสธ เรายกย่องบูชา เราเคารพท่านด้วย แต่เวลา อำนาจวาสนาของคนมันแตกต่างกัน อีกคนหนึ่งมีเขาวนมีปัญญา มีความรอบคอบรู้จับ ต้องได้สิ่งใดได้ เห็นตามข้อเท็จจริง อีกคนหนึ่งไม่มีเขาวนไม่มีปัญญาแต่ก็จะเอาตามเขาใจ นี่ ใจ เห็นบิลล์ เกตส์มันรวยก็อยากจะรวยเหมือนมันใจ เอ็งทำอีกร้อยชาติเอ็งก็รวยเท่าบิลล์ เกตส์ไม่ได้หรอก

นี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่ดุลย์ท่านเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว ท่านสำเร็จของท่านไปแล้ว ท่านทำด้วยอำนาจวาสนาบารมีของท่าน แล้วท่านก็อบรมบ่มเพาะ ท่านก็สอนด้วยจริตนิสัย ด้วยความชำนาญของท่าน

แล้วไอ้เราไอ้คนด้อยค่า ไอ้คนที่เข้าไไที่ยังไม่เป็นเลย จะจิตเห็นจิตเชี่ยวชาญ

บิลล์ เกตส์มันเป็นคนคิดขายพวกมิ่งด้วย มิ่งไปซื้อมันมาใช้ไง แล้วมิ่งว่าจะรวยเหมือนมัน นี่ไง จะมีความรู้เท่าหลวงปู่ดู๋ดู๋ จะมีความเห็นนะ...อีกร้อยชาติ ฉะนั้น ทำความสงบใจของตัวให้ได้

โดยพื้นฐาน บิลล์ เกตส์จะร่ำรวยมากมายขนาดไหนเขาก็เป็นคน ใ้เราจะเป็นอย่างไร ชาวนาของเราก็เป็นคน สิทธิมนุษยชน คนมีอำนาจวาสนาเหมือนกัน การเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นอริยทรัพย์ เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะฝึกหัดปฏิบัติของเรา เราจะทำความสงบฝึกหัดสมถกรรมฐาน จะด้วยวิธีการใด กรรมฐาน ๔๐ ห้องได้ทั้งนั้น เราจะทำของเรา ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังก็อำนาจวาสนาของเรา

ไม่ใช่ที่เราเกิดเป็นคนแล้วเราจะไม่มีสิทธิเหมือนเศรษฐี เศรษฐีเขาประสบความสำเร็จของเขา เขามีสติปัญญาของเขา เขามีโอกาสของเขา เขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาทำของเขาประสบความสำเร็จของเขา

หลวงปู่ดู๋ดู๋ท่านมีอำนาจวาสนาของท่าน ท่านทำของท่านด้วยความชอบธรรมของท่าน มันจะผิดไปที่ไหน มันก็ไม่ผิด สิ่งที่ไม่ผิดก็ด้วยอำนาจวาสนาของท่านไง

ใ้เราก็เกิดมาเป็นคนเหมือนกัน เราก็มีอำนาจวาสนาเหมือนกัน เราจะปฏิบัติเหมือนกัน แต่ถ้าเราปฏิบัติ จิตเห็นจิตแล้วจะไปแก้มันที่ไหน แล้วจะไปทำลายมันอย่างไร แล้วจะทำลายที่ภพของจิต หรือทำลายที่ตัวจิต หรือจะทำลายที่ผู้รู้

มันเป็นท่านายทนายทัก ใ้มันจะเป็นหนังสืออวดตาร จะสร้างหนังสือใหม่ ส่งเรื่องมาสิ จะอนุมัติไม่อนุมัติทุนไปสร้างไง ถ้าจะสร้างจินตนาการของตนก็ไม่ต้องถามอีกนะ จบแล้ว จบ

ถาม : เรื่อง “ขออาราธนาธาตุขันธ์พ่อแม่ครูจารย์”

ตอบ : เขียนมาเสียยาวยืดเขี้ยว อันนี้ก็เหมือนกัน อย่าเขียนมาอีกนะ อย่าเขียนมา

“อาราธนาธาตุขันธ์”

ธาตุขันธ์อะไรของเอ็ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังปรินิพพาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมอประจำพระองค์คือหมอชีวกโกมารภัจจ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าสอนกรรมฐาน ๔๐ ห้อง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนมรณานุสติ กำหนดระลึกถึงตายๆ ตลอดเวลา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระอานนท์ “อานนท์ ระลึกถึงความตายวันละกี่หน”

พระอานนท์บอกว่า “ระลึกถึงความตายตลอดเวลา”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เธอนี้ประมาทมากนะ ให้ระลึกถึงความตายทุกลมหายใจเข้าออก”

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังสอนพระอานนท์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังระลึกถึงความตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเจ็บไข้ได้ป่วยยังมีหมอชีวกโกมารภัจจ์เป็นผู้ที่รักษา

เอ็งเป็นใคร มาอาราธนาอะไร เขียนมาเพื่อเจอ อย่าเขียนมานะ จะอาราธนาอย่างนั้น อู๋! เศร้าหมอง จะอาราธนาให้อยู่ยั่งยืน

โธ่! นาเปื้อนวัย อาราธนาอย่างไรมันก็เป็นเรื่องอาราธนา มันเป็นเรื่องประเพณี มันเป็นเรื่องวัฒนธรรม เป็นเรื่องความปรารถนาดี แต่ขอให้มัวอุกฤษฏาให้เติบโตขึ้นมา ในเมื่อก็เป็นลูกศิษย์พระกรรมฐานไง พระกรรมฐานมรณานุสติ ระลึกถึงความตายๆ

คนที่มันเหิมเกริมจองหองพองขนะครองโลกนั้นนะ ให้ระลึกถึงความตายๆ มึงก็ต้องตายทั้งนั้นนะ เอ็งจะไปยึดครองโลกขึ้นมา แล้วพอตายแล้ว โลกใครจะครองมันนะ ใครจะบริหารจัดการโลกละ ถ้าระลึกถึงความตายแล้วมันธรรมสังเวชใจ มันสงบมันระงับ มันไม่เพื่อเจอ

ฉะนั้น เวลาเขียนมานี้ โธ่โธ่! อาราธนาจะเป็นอย่างนั้นจะเป็นอย่างนี้ เพื่อเจอเพื่อพบ

หายใจเข้านี้กพุทธ หายใจออกนี้กโธ หัดภาวนา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันเป็นไปได้จริง ถ้ามันเป็นไปไม่ได้จริงเราก็กทำคุณงามความดีของเรา

ครูบาอาจารย์ท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ของท่าน เวลาครูบาอาจารย์ของท่าน ท่านมีศีลมีธรรมของท่าน ใ้เรื่องอย่างนี้มันเป็นเรื่องเล็กน้อย มันเป็นเรื่องข้อเท็จจริง ใจ ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด คนเกิดมามันต้องตายทั้งสิ้น ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า หนีออก

เพียงแต่ว่ามันเป็นจริงเป็นนิสสัย เป็นอำนาจวาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอตทัคคะ ๘๐ องค์ ใครมีความถนัดอย่างไร ใครมีความรู้ความเห็นอย่างไร นี่ด้วยความถนัด ของท่าน

ใ้นี้ก็เหมือนกัน วาสนาของคน เห็นไหม มีพระ (จำชื่อไม่ได้) เกิดมาไม่เคยเจ็บไข้ ใ้ป่วยเลย เวลาถึงที่สุดแล้วก็นิพพานไป นี่ด้วยอำนาจวาสนาของเขา เวลาตั้งแต่เขาสร้างสม บุญญานุการมา เขาได้เสียสละ ใ้ทำคุณงามความดีของเขา ใ้ดูแลคนเจ็บคนป่วยมา เวลา เขามาเกิดเป็นชาติสุดท้ายเขาไม่เจ็บไม่ป่วยเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปตรวจวัด เห็นพระป่วย พระป่วยที่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปชำระล้าง แล้วเทศนาว่าการถึงที่สุดเขาก็เป็นพระอรหันต์ไป

พวกพระเขาถามว่า เขามีอำนาจวาสนา เพราะพระอรหันต์นะ แสนกั๊ป คำว่า “จะ เป็นพระอรหันต์” นะ เขาจะทิ้งมากกว่า คำว่า “พระอรหันต์” เขาได้สร้างบุญญานุการมา มาก ขนาดไหนถึงเป็นพระอรหันต์ ฉะนั้น เวลาที่จะเป็นพระอรหันต์เขาต้องมีอำนาจวาสนาของ เขา ถ้ามีอำนาจวาสนาของเขา

เวลาจะนั่งภาวนาก็ทนไม่ได้ เวลาจะเกิดสติจะเกิดปัญญา โอ้โฮ! ล้มลุกคลุกคลาน ถ้ามีสติมีปัญญามันจะต่อสู้

ฉะนั้น เวลาคนเจ็บไข้ใ้ป่วยขนาดนั้นจนไม่มีคนดูแล ทิ้งไว้ องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไปเดินตรวจวัด ไปเห็นคนเจ็บไข้ใ้ป่วย ไปชำระล้าง พระเห็นก็เข้าไป ช่วยกันเต็มทีเลย

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกว่า “ถ้าเธอจะอุ้ปฏิฐากองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เธอจงอุ้ปฏิฐากภิกษุใ้เกิด”

แต่ก็มีพวงไว้ว่า “ถ้าภิกษุที่งอแง ภิกษุที่อ่อนแอ ภิกษุที่กลั่นแกล้ง ภิกษุที่มีมายุ ไม่
ต้องไปดูแลเขา”

จะนั้นบอกว่า ถ้าไปดูแลภิกษุไข้ ไอ้คนที่อหะจะฉะฉะมันก็จะมาให้เราดูแลใจ ไม่มี
ใครดูแลมันก็จะมาอดอ้อน “ถ้าดูแลเราเท่ากับดูแลพระพุทธเจ้า” โห้ย! เข้มมากันใหญ่เลย

แต่พระพุทธเจ้าบอกว่า “ถ้ามันอหะจะฉะฉะ ไม่ฟัง ให้กินยาที่ไม่กิน ไม่ต้องไป
ดูแลเขา” ก็ยังมีไว้อีกว่า ถ้ามันเป็นกลมายุ อย่าไปส่งเสริม

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ ใจ ถ้าเป็นความจริง เราดูแล แล้วเวลาดูแลแล้ว ถึงที่สุด
แล้วสิ้นกิเลสไปพร้อมกับสิ้นชีวิตไป นี่เวลาพระเจ็บไข้ได้ป่วย

เขาก็ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ “เขามีอำนาจวาสนาจนถึงว่าได้เป็น
พระอรหันต์ ทำไมถึงเจ็บไข้ได้ป่วยขนาดนี้ละ แล้วทำไมไม่มีอำนาจวาสนา ไม่มีคนมาดูแล
เลย”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “อดีตชาติเขาทำอย่างนั้นไว้”

เห็นไหม นี่มันอยู่ที่ว่าใครทำไว้ ใครทำเวรกรรมสิ่งใดไว้ กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธม
มา

จะนั้น สิ่งที่ว่าไปดูแลรักษา ที่มาอดมาอ้อนจะอาราธนาอะ อีกร้อยชาติพันชาติ จบ
นะ

เราเห็นตั้งแต่สมัยหลวงตา เห็นแล้วมันน่าสะอิดสะเอียนนะ แหม! ดอกไม้รูปเทียน
เข้าเข้า เข้ากลางวัน เข้าบ่าย เข้าเย็น กลายเป็นธุรกิจไปเลย ธุรกิจอาราธนาให้ดำรงชีวิตอยู่
ต่อไป เป็นธุรกิจแขนงหนึ่ง

นี่ก็เหมือนกัน ไม่ต้อง

เราเป็นปุถุชนคนหนา เราจะปรารถนาคุณงามความดี ถ้าเราทำได้นะเราเป็นกัลยาณ
ชน ถ้าเป็นคนคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มันก็เป็นอำนาจวาสนาของคน ครูบาอาจารย์ที่ท่าน
ประพฤติปฏิบัติแล้ว ถ้าจิตใจท่านเป็นธรรมแล้วท่านจะมาอหะจะฉะฉะเรื่องเกิดเรื่องตายนี้
มันเรื่องมารยาสาไทย มันเรื่องไร้เดียงสา

ถ้าเป็นธรรมในใจนะ ถ้าธรรมมันเกิดจริงนะ เรื่องอย่างนี้องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามรณานุสติ ให้ระลึกถึงความตายตลอดเวลา ถ้าระลึกถึงความตาย
แล้วมันไม่ตายหรอก เพราะระลึกถึงความตายมันระวังตัวเลย เต็มที่เลย

โธ! เวลาหลวงตาที่หนองผือที่ท่านว่าท่านจะตายๆ ไร เวลาจิตจะออก พอระลึกถึง
พุทธโธ ชัดเจนเลย

นี่ก็เหมือนกัน มันจะเป็นมันจะตายมันอยู่ที่เขาทำมา พระโมคคัลลานะมีฤทธิ์ขนาด
นั้นนะ ถึงเวลาโจรมาทาบตาย นั่นก็เศษกรรมของท่าน

นี่ก็เหมือนกัน มันจะพยากรณ์ได้อย่างไรว่าจะตายอย่างไร จะตายเมื่อไหร่ แล้วจะ
ตายไปที่ไหน ซ็อกตายตอนนี้ก็ยังได้เลย วูปตายเดี๋ยวนี้จบแล้ว จะเป็นจะตายมันเรื่องกุสลา
ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา

แห่ม! จะมาออเซาะจอละอาราธนาเชิญชวนเป็นธุรกิจค้าความตายหรือ จบ

ถาม : เรื่อง “การอาราธนา”

ตอบ : เหมือนกัน อาราธนาอีกแล้ว

ไอ้เรื่องการเจ็บไข้ได้ป่วยมันเรื่องธรรมดา ไอ้ความเจ็บไข้ได้ป่วยมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เจ็บไข้ได้ป่วย หมอชีวกโกมารภัจจ์พอกแผลไว้ เป็นแผลที่
เท้าแล้วพอกแผลไว้ แล้วหมอชีวกก็ไปรักษาคนนอกราชวัง กลับมาไม่ทันใจ โอ้ย! นั่งวิตก
กังวลอยู่ข้างนอก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยอนาคตังสัญญาณะ หมอชีวกเป็นทุกข์เป็นยาก
มากกว่าได้พอกเท้าพระพุทธเจ้าไว้ ถ้าไม่ได้แกะออกมันจะตูดนะ มันจะเจ็บปวดมาก แล้วคือนี่
เรากลับมาไม่ทัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสัญญาณะว่าหมอชีวกทุกข์เพราะเรื่องอะไร
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแกะออกเองเลย

เข้าขึ้นมามาหมอชีวกเข้าไปเฝ้า บอก “ชีวก ว่าอย่างไร”

“โอ้ย! ข้าพเจ้านอนเป็นทุกข์ทั้งคืนเลย กลัวว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปวดเท้า” เพราะมันจะเป็นบาปเป็นกรรมไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ชีวิต เราถอดเองก็ได้”

อยู่ในพระไตรปิฎก

ความเจ็บไข้ได้ป่วยมันเรื่องธรรมดา คนที่ไม่เจ็บไข้ได้ป่วยเลยคือคนที่ได้สร้างอำนาจวาสนาบาปมีมา ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ เป็นลาภของบุคคลนะ ถ้าไม่เจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยเราก็รักษาตามอาการนั้นไป ถ้าคนมีเวรมีกรรมก็เป็นอย่างนั้นแหละ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็เป็นเรื่องธรรมดา

ถ้าเป็นถึงครูบาอาจารย์ เรื่องอย่างนี้เองไม่รู้เอ็งมาสอนมนุษย์ได้อย่างไรวะ มนุษย์เขายังรู้เลย เจ็บไข้ได้ป่วยเขายังไปโรงพยาบาลไปหาหมอ แล้วนี่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาต้องให้คนไหนมาอย่างนี้...โห้! พอนะ เรื่องอย่างนี้ให้จบ จบ

ถาม : เรื่อง “เริ่มต้นสวดมนต์บทธาโต”

กราบนมัสการหลวงพ่อด้วยใจบูชาอย่างสูงคะ ลูกไม่ค่อยชอบสวดมนต์เพราะไม่ค่อยรู้คำแปล ไม่รู้ความหมาย จึงไม่เข้าใจว่าสวดอะไรอยู่ แล้วก็สงสัยด้วยว่า ก่อนการนั่งสมาธิจำเป็นจะต้องสวดมนต์หรือไม่ และถ้าต้องสวดมนต์จะต้องสวดบทธาโตจึงจะถูกต้อง ลูกจึงเข้าไปหาข้อมูลตามช่องทางออนไลน์ต่างๆ มีการแชร์ข้อมูลหลากหลายจนสับสนไม่รู้จริงหรือเท็จและไม่รู้สึกเชื่อถือ ดังนั้น ลูกจึงใคร่ขอความเมตตาจากหลวงพ่อด้วยใจถามดังนี้คะ

๑. การสวดมนต์ก่อนทำสมาธิจำเป็นหรือไม่เจ้าคะ และต้องสวดบทธาโตจึงจะถูกต้อง
๒. สำหรับคนธรรมดาที่ต้องเหนื่อยกับการทำมาหากินในแต่ละวัน แต่อยากสวดมนต์ ต้องสวดมนต์บทธาโตจึงจะเหมาะสม และสามารถใช้บทธาโตเดียวกับคำถามในข้อที่ ๑. หรือไม่
๓. การแผ่เมตตา การอุทิศส่วนกุศล เป็นเรื่องเดียวกันหรือไม่ สามารถใช้เป็นคำพูดง่ายๆ ตามความตั้งใจและความเข้าใจของเราโดยไม่ต้องใช้บทสวดได้ไหมเจ้าคะ (เพราะไม่รู้คำแปลและบทสวดแต่ละบท)

น้อมกราบถวายหลวงพ่อก็เป็นที่ยึดเหนี่ยวเจ้าค่ะ

ตอบ : สวดมนต์ๆ พุทธถึงโดยทั่วไป การสวดมนต์มันก็เหมือนคำบริกรรมนี่แหละ การสวดมนต์ๆ ถ้าเราสวดมนต์ผิดพลาด ถ้าเราสติไม่ดี สวดมนต์มันก็ผิด ถ้าเราตั้งสติ การสวดมนต์ก็ถูก พุทโธๆๆ ถ้าเราตั้งสติไว้ พุทโธมันก็ชัดเจน ถ้าเราเผลอไปผล พุทโธมันก็จางหายไป

ฉะนั้น ถ้าสวดบทใดๆ มันก็อยู่ที่จิตนิสสัย แล้วอยู่ที่ครูบาอาจารย์ที่ท่านชื่นชอบ มันเป็นจิตของแต่ละบุคคล

ไอ้เรา ถ้าเราจะสวดมนต์ เราจะสวดมนต์บทใด

สวดมนต์บทใด เห็นไหม เรากำหนดทำวัตร ในทางโลกเขาแบบว่าจะให้มันเรียบง่าย เขาก็จะสอนนะ เป็นคาถาเศรษฐี เป็นคาถา มันก็คัดลอกมาจากพระไตรปิฎกทั้งสิ้น

ฉะนั้น ถ้าเราจะสวดมนต์เราก็สวด เหมือนทำวัตร **อิติปิโส ภควาฯ** พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สวดบทใดก็ได้บทหนึ่ง แล้วถ้าสวดแล้วฝึกหัดให้มันเป็นการนอบน้อมสู่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ถ้านอบน้อมสู่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นรัตนตรัยที่เป็นที่พึ่งที่พาที่อาศัย จิตเราไม่เคว้งคว้าง จิตเรานั้นมีที่พึ่งที่อาศัยยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง แล้วเราก็ฝึกหัดนั่งสมาธิภาวนา

เพราะเวลาพุทโธๆ พุทโธใจมันเป็นพุทโธ เห็นไหม พุทโธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พระพุทธเจ้าสถิตกลางหัวใจของเราเลย

หัวใจของเรา จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันสร้างเวรสร้างกรรมของมันมา มันไม่มีที่พึ่งที่อาศัยของมัน มันก็ว่าเหว มันก็เที่ยวให้กิเลสมันครอบงำแล้วให้กิเลสมันชักจูงของมันไปตามอำนาจของกิเลส

แต่เราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาชนะมาร องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยี่ยมมาร องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำลายมาร มารที่ทำให้ประชาชน ทำให้ชาวพุทธทุกข์ยาก ทำให้ชาวพุทธล้มลุกคลุกคลาน พระพุทธศาสนาชำระล้างกิเลส ชำระมาร

แต่ของเรา เรายังมีมารอยู่ เรามีกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เรามีอวิชชาคือความไม่รู้ ความไม่รู้ในใจของเรานั้นแหละคือพญามาร ที่นี้พญามารอยู่ในหัวใจของเรา แต่เราได้เกิดเป็นมนุษย์ไง เราได้เป็นอุบาสก อุบาสิกาในพระพุทธศาสนา ถ้าพระพุทธศาสนา เรามีความเชื่อมั่นในพระพุทธศาสนา อย่างเช่น แค่อธิษฐานมาว่าอยากจะเป็นชาวพุทธที่ดีงามก็เป็นวาสนาของเราแล้ว

คนที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเขาไม่สนใจ เขาไม่ใส่ใจ เขาไม่ต้องการ เขาต้องการให้สมตามแต่มารมันบงการ มารมันบอกว่าต้องมีเงินห้าร้อยล้าน ต้องมีคอนโดห้าร้อยชั้น ต้องครองโลกอย่างนี้ ก็เชื่อมั่น แล้วก็วิ่งจะหามาให้สมกับที่มัน...แล้วเราตายก่อน เราทำงานจนตายเลย ไม่สมความปรารถนาใดๆ ทั้งสิ้น แต่เราก็ทำหน้าที่การงานหาปัจจัยดำรงชีวิต ดำรงชีพ

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์แล้วไง แล้วเรามีวาสนาด้วย เรามีศรัทธา เราจะฝึกหัดสวดมนต์แล้วฝึกหัดนั่งสมาธิภาวนา ถ้าเราเข้าไปถึงพุทธโธ พุทธะ จิตใจที่เป็นพุทธโธที่มันตื่น มันเบิกบาน นั่นมันเป็นวาสนาของคน แล้วถ้าจิตใจดวงนั้นมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา คือรู้แจ้งแทงตลอดกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของตน นี่กิเลสมันจะตาย ๆ ๆ ตายไปจากใจเราใจใจเราจะประเสริฐ นี่คือเป้าหมาย

“แต่หนูจะทำอย่างไรละ หนูจะสวดมนต์ สวดมนต์บทไหน”

บทที่เราถนัด บทที่ถูกต้อง แล้วเราสวดด้วยความสวยงามความพองามพอ ไม่ต้องว่าจะต้องสวดบทนั้นๆ จะต้องสวดที่ ๕ ชั่วโมง ๗ ชั่วโมง ไม่ใช่

หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ประเสริฐกว่าเยอะมาก การหายใจพร้อมกับสติสัมปชัญญะ จิตมันจะปล่อยวาง จิตมันจะอยู่กับพุทโธ

อารมณ์ที่มันเครียด อารมณ์ที่มันทุกข์ยากมันบีบๆ บีบหัวใจ หายใจลึกๆ พุท หายใจออกโธ จิตมันจะคลายความบีบคั้นของกิเลส มันปลดปล่อยขณะหายใจ เห็นไหม หายใจเข้าลึกๆ หายใจเข้านึกพุท หายใจออกโธ อยู่ของเราประมาณนี้ นี่มันสำคัญว่าการสวดมนต์ด้วย

แต่สวดมนต์ก็จำเป็น สวดมนต์ก็เป็นบาทเป็นฐาน เป็นการเริ่มต้นของเรา สวดมนต์ก็นึกถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

“๑. การสวดมนต์จำเป็นหรือไม่เจ้าคะ และต้องสวดบทไหนเจ้าคะ”

การสวดมนต์ ถ้าไม่จำเป็นเลยมันจะไม่มีหนทาง มันจะไม่มีหลักยึดใจ

แต่เราเคยออกประพาศปฏิบัติในสายของหลวงปู่ฝั้น ท่านจะทำวัตรแล้วนั่งสมาธิเมื่อก่อนหลวงปู่จันทร์เรียนท่านก็นั่งที่หนึ่ง ๗-๘ ชั่วโมง

เวลามายู่บ้านตาดท่านไม่ทำ ท่านบอกให้ปฏิบัติใครปฏิบัติมัน สวดมนต์ใครสวดมนต์มัน เพราะท่านบอกว่า เวลาจิตมันจะลงมันไม่เหมือนกัน

ฉะนั้น เวลามา นั่งทำวัตรแล้วนั่งสมาธิที่ศาลา มันจะเป็นประโยชน์กับภิกษุบวชใหม่ ภิกษุบวชใหม่เริ่มต้นมันจะก้าวเดินไม่เป็น มันก็จะอาศัยหมู่คณะชักลากไป แต่พอนั่งไปๆ นานๆ พอจิตมันจะสงบ อย่างเช่น ไม่ใช่อดนะ เราอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ เวลานั้นสมาธินี้คอยระวังไว้ กลัวมันลงอย่างเดียว เพราะลงแล้วเดี่ยวเขาลุก เราลุกไม่ทันเขา เขาจะหาว่าแอ๊กชั่น

อยู่ในวงพระนี้ต้องทำตัวให้เล็กๆ อ่อนน้อมถ่อมตน นี่ฝึกหัดปฏิบัติ จนไม่มีใครรู้ว่าไอ้หงบภาวนาเป็นนะ ไม่มีใครเชื่อนะว่าไอ้เจ๊กบ้านี่ภาวนาได้เหมือนกันหรือวะ กูเห็นมันเหมือนคนบ้าเลย นี่ระวังตัวเต็มที่ ไปอยู่กับหลวงตา ต่างคนต่างประพาศปฏิบัติ

ฉะนั้นบอกว่า สวดมนต์จำเป็นหรือไม่จำเป็น

มันอยู่ที่จริตนิสัย สายหลวงปู่ฝั้นสวดมนต์ทำวัตรแล้วนั่งสมาธิต่อเนื่องไป หลวงปู่เจี๊ยะเหมือนกัน หลวงปู่เจี๊ยะจนแบบว่าสวดมนต์ทำวัตรแล้วนั่ง เรานั่งกับท่านตัวต่อตัว “ทำไมมึงนั่งอย่างนั้น ทำไมมึงนั่งอย่างนั้น” โอ้ย! ชัดตลอดเวลาเลยละ เราอยู่กับท่านนะ แต่อยู่กับหลวงตาไม่มี

อาจารย์สิงห์ทองเป็นคนพูดเองว่าครูบาอาจารย์มหาบัวไม่พาทำ เพราะอะไร เพราะถ้ามันจะเอาแบบว่าส่วนที่ละเอียดกว่า จิตมันจะลง ลงไม่ลง ลงแล้วมันจะถอนตอนไหน

ฉะนั้น หลวงตาท่านถึงสอนว่า ถ้าจิตลงสมาธิแล้วอย่าไปลุกพรวดพราดออก ถ้าออกแล้ววันหลังจะเข้าได้ยาก

เห็นไหม คนที่ภาวนาเป็นอาชีพนี้นะ พระอาชีพ ไม่ใช่อาชีพพระ เวลาเขาทำของเขา มันต้องทำต่อเนื่องมา มันถึงจะรู้ว่าสมาธิเป็นอย่างไร ชำนาญในวสี ชำนาญในวสีการเข้าและการออก

ไอ้คนภาวนาไม่เป็น “เฮ้ย! สมาธิมีออกมีเข้าด้วยหรือ” แสดงว่าไอ้ที่มันภาวนาไม่เป็น มันไม่เคยเข้าสมาธิเลย เพราะไม่เคยเข้าและไม่เคยออกมันถึงบอกว่าไม่ต้องมีการเข้าและการออกไง เวลาคนมันพูดมันจะรู้เลยว่าคนคนนี้เคยทำอย่างไร “โอ้ย! สมาธิมีการเข้าการออกด้วยหรือ เฮอะ! มีประตูด้วยเนาะ”

เวลาจิตมันละเอียด แล้วมันคลาย คลายออกอย่างไร ถ้าลูกพรวดพราดออก วันหลังเข้าติดขัดเลย นี่หลวงตาท่านสอนประจำ

แล้วเดินจงกรมนะ เดินโดยการขาดสติ ท่านบอกว่า เห็นแล้วตาจะแตก มันจะเป็นสมาธิได้อย่างไรนั้นนะ จิตมันแตกหมดนะ จิตมันกระจายออกหมดแล้วมันจะเป็นสมาธิได้อย่างไร เวลาหลวงตาท่านกระหนาบเลยนะ

ฉะนั้น จะทำอะไรต้องทำให้จริงจัง เดิน เดินให้สำรวมระวัง ทำให้ดีงาม แล้วถ้ามันเป็น

ขนาดเริ่มต้นกิริยา ปฏิบัติพอเป็นพิธี ขนาดพิธีปฏิบัติมันยังเหลวแหลก ปฏิบัติเป็นพิธีมันยังเอาพิธีปฏิบัติมาหลอกลวงชาวโลก แล้วมันจะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้อย่างไรละ

นี่พูดถึงว่า จำเป็นหรือไม่ ต้องสวดมนต์หรือภาวนาไปเลย

อยู่ที่เราชอบ อยู่ที่จริตนิสัย แล้วลองดูกับตัวเองว่ามันเข้ากับตัวเองได้หรือไม่ได้ นี่ข้อที่ ๑.

“๒. สำหรับคนธรรมดาที่เหนื่อยจากการทำมาหากินแต่ละวันแล้วต้องสวดมนต์ แล้วต้องสวดบทไหน ใช้บทเดียวกับข้อที่ ๑. ได้หรือไม่”

อันนี้มันเสมอกันด้วยความเป็นมนุษย์ ในพระไตรปิฎกทุกข้อ ทางของคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ ทางของสมณะเป็นทางกว้างขวาง ในวินัยทุกข้อ ไปเปิดดูได้ แล้วเวลาข้อสุดท้าย คฤหัสถ์ต้องทำมาหากิน ต้องมีหน้าที่การงาน ไม่เหมือนนักบวช ไม่เหมือนพระ

เราปฏิบัติ ๒๔ ชั่วโมงจริงๆ อยู่บ้านตาดนี้แหละ อดอาหาร อดนอน เนลส์ซิก ๒๔ ชั่วโมงเลย แล้วไม่ใช่วันเดียว เป็นปีๆ ไม่อย่างนั้นหลงตากับเราทำไมถึงเป็นเนื้อเดียวกันได้ ไม่อยากจะพูดอย่างนี้เลย

หลงตาท่านเวลามาโพธารามนะ ใจสู้ใจ ใจถึงใจ เพราะมันเห็นกันมา มันทำมาด้วยกัน ท่านควบคุมเรามา ใครจะไปแหกตาท่านได้

จะนั้น คนอื่นบอกว่า “เอ๊ะ! เอ็งทำอะไรวะ”

เอ็งมาถามนี่มันก็เป็นอดีตไปหมดแล้ว ตอนที่อยู่กับท่าน อบรมอยู่กับท่านทำไมไม่ฝึกหัด ทำไมไม่ทำตัวให้ดีงาม เวลาออกจากท่านมาแล้วจะให้ท่านมาเยี่ยมๆ แต่เราโพธารามท่านมาตลอด ใจถึงใจ อันนี้พูดถึงว่าเวลาถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงใจ

จะนั้นบอกว่า เราเป็นคนธรรมดาหากิน แล้วจะสวดบทใด

ทางคฤหัสถ์มันเป็นแบบนี้ มันเสมอกันโดยความเป็นมนุษย์ จะนั้น เราเกิดเป็นมนุษย์แล้วเรามีศรัทธามีความเชื่อในพระพุทธศาสนา แล้วเราอยากปฏิบัติ อันนี้เราถือเป็นบุญแล้วแหละ แต่เวลาการปฏิบัติก็ปฏิบัติพอกับอำนาจวาสนาของตน ปฏิบัติเพื่อให้จิตสงบระงับ ปฏิบัติเพื่อให้มีการผ่อนคลาย ปฏิบัติเพื่อให้มีความสุขในชีวิตประจำวันนะ

ไม่ต้องไปเครียด ไม่ต้องไปปฏิบัติแล้วจะเป็นพระอรหันต์ ใครเริ่มนั่งสมาธิก็เป็นพระอรหันต์ ใครเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อปฏิบัติแล้วเป็นพระอรหันต์

พระสี่ห้าแสนองค์ยังไม่ได้เป็นนะ ถ้าโยมปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ พระบวชมาเป็นพระนี่สามแสนกว่าองค์ครับ นั่งสมาธิเป็นพระอรหันต์หมดเลย เป็นใหม่

มันอยู่ที่ข้อเท็จจริง มันอยู่ที่การปฏิบัติตามความเป็นจริง แต่ที่ว่าให้ปฏิบัติไม่ต้องคาดหวังว่าจะเป็นพระอรหันต์หรือ ปฏิบัติเพื่อความสุข ปฏิบัติเพื่อชีวิต ปฏิบัติเพื่อให้จิตใจปลอดโปร่ง ปฏิบัติตัวเองให้เท่าทันกิเลส แค่นี้เราก็สาธุแล้ว ตั้งใจเท่านี้พอ

“๓. แผ่เมตตากับการอุทิศส่วนกุศล เป็นเรื่องเดียวกันหรือไม่เจ้าคะ”

แม่เมตตา มันเป็นผู้ที่เวลาเราทำคุณงามความดีแล้วเราแม่เมตตา เหมือนเราเป็นคนที่สูงกว่าตั้งคนที่ต่ำกว่า การอุทิศส่วนกุศล ใครๆ ก็อุทิศส่วนกุศล ที่เรามีอำนาจวาสนาแค่นี้ ในการแม่เมตตา เราก็แม่เมตตาของเรา

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงตาพระมหาบัวเวลาท่านบอกว่า ทุกเช้าท่านจะแม่เมตตาครอบครัวของโลกธาตุ ครูบาอาจารย์ของเรา นะ ท่านมีอำนาจวาสนาท่านก็แม่เมตตาของท่าน เพื่อปกป้องคุ้มครองดูแลใจ เพื่อความสงบสุขใจ

สมัยโบราณนะ ถ้าพระมหากษัตริย์อยู่ในศีลในธรรม ฝนฟ้าจะตกต้องตามฤดูกาล ครูบาอาจารย์ที่เป็นศีลเป็นธรรมไปอยู่ที่ไหนสังคมนั้นจะร่มเย็นเป็นสุข สังคมนั้น สิ่งที่เป็นนามธรรมเขาจะคุ้มครองดูแลเพื่อประโยชน์สุขของเขา

เพราะทุกคนก็ปรารถนาบุญ เราก็อยากปรารถนาบุญ เราไปวัดไปวาไปทำบุญกุศล เราก็อยากได้บุญ เทวดา อินทร์ พรหมเขารู้ของเขา ทำไมเทวดา อินทร์ พรหมต้องมาพึ่งเทศน์หลวงปู่มั่น เพราะอะไร เพราะจิตของหลวงปู่มั่นสว่างไสวครอบครัวของโลกธาตุ พอเขาหลับตาเขาก็เห็น เขาสีมตาเขาก็เห็นนะ ใจเราพยายามเอาพระอาทิตย์มาผูกไว้ที่ตัวเลย มันยังไม่สว่าง มันยังไม่สว่างไม่ได้เลย

แต่ใจท่านเป็นธรรมท่านสว่าง คนที่เป็นธรรมๆ ไปอยู่ที่ไหนสังคมนั้นร่มเย็นเป็นสุขใจ เขาก็เชิดชูบูชา นี่พูดถึงว่า แม่เมตตา

แต่ของเรากุศลส่วนกุศล เราก็กุศลส่วนกุศลของเรา เรามีคุณงามความดีเล็กน้อยขนาดไหนก็ขอให้พวกจิตวิญญาณทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่มีเวรมีกรรมด้วยกัน ใจเรามีคุณงามความดีอุทิศส่วนกุศลของเราให้ทั้งสิ้น

ครูบาอาจารย์ที่ท่านมีธรรมของท่าน ท่านก็แม่เมตตาของท่านเพื่อให้สิ่งที่คุ้มครองคุ้มครองดูแลโลก สิ่งที่เป็นจักรวาล สิ่งที่เป็น ๓ โลกธาตุให้ร่มเย็นเป็นสุขใจ แล้วร่มเย็นเป็นสุขเล็กน้อยขนาดไหนมันก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคนใจ นี่พูดถึงว่าแม่เมตตาหรืออุทิศส่วนกุศล แต่เราก็ฝึกหัดปฏิบัตินะ

เวลาถามมาเป็นคำถามเริ่มต้น แต่เรายังชื่นใจ ชื่นใจว่ายังไม่ดี ยังอยากประพฤติปฏิบัติ ยังขวนขวายทำคุณงามความดี แค่นี้ศรัทธาในพระพุทธศาสนา แค่นี้เรายังชื่นใจเลย

แต่เวลาจิตเห็นจิต... ใ้ฉันทำนายทายทัก มันเป็นเรื่องขวนขวายจะเอาตามกิเลส
มันต้องการนะ แต่โดยเบสิกโดยพื้นฐานมันยังภาวนาไม่เป็นนะ มันไม่รู้เรื่องอะไรเลยแต่มัน
จะเอา

แต่คนที่เขาเริ่มต้นเขายังไฝ่ดีจิตใจดี ปรรณาคุณงามความดี นี้ให้มันเป็นสัมมาทิฐิ
ความถูกต้องชอบธรรม สาธุ เอวัง